

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Evy Lukotkové a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobců: **a) H. P., b) P. P., c) R. P., d) H. P.**, zastoupení JUDr. Marií Šupkovou, advokátkou se sídlem advokátní kanceláře Moravní nábřeží 1208, 686 01 Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, za účasti: **F. D.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2010, č.j. KUZL 50104/2010, sp. zn. KUSP 37393/2010 ÚP-Ka,

t a k t o :

- I. Výrok č. I. rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 23. 7. 2010, č.j. KUZL 50104/2010, sp. zn. KUSP 37393/2010 ÚP-Ka, **se zrušuje** pro vady řízení a **v ě c se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba žalobců ad b), ad c) a ad d) **se z a m í t á .**
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni ad a) náklady řízení v částce 8.640,- Kč k rukám JUDr. Marie Šupkové, advokátky se sídlem advokátní kanceláře Moravní nábřeží 1208, 686 01 Uherské Hradiště, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalobci ad b), ad c) a ad d) **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalovanému se vůči žalobcům ad b), ad c) a ad d) **n e p ř i z n á v á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

VI. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 23. 7. 2010, č.j. KUZL 50104/2010, sp. zn. KUSP 37393/2010 ÚP-Ka, bylo odvolání žalobkyně H. P. proti rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice ze dne 18. 3. 2010, č.j. 20915/32/2009/24/Bk (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „stavební úřad“) zamítnuto a napadené rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno. Společné odvolání P. P., R. P. a H. P. bylo jako opožděné zamítnuto.

Rozhodnutím Městského úřadu Luhačovice ze dne 18. 3. 2010, č.j. 20915/32/2009/24/Bk, byla stavebníkovi F. D., dodatečně povolena stavba: betonová zídka s dřevěným a drátěným plotem u domu č.p. 722 – ul. B., (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. 313/18, 2440/13 v katastrálním území Luhačovice.

II.

Shrnutí základních žalobních bodů:

Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou, ve které shodně uváděli následující žalobní body:

Žalovaný potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 3. 2010, č.j. 20915/32/2009/24/Bk, jímž byla dodatečně povolena stavba betonové zídky s dřevěným a drátěným plotem u domu č.p. 722 – ulice B. na pozemku parc. č. 313/18, 2440/13 v katastrálním území Luhačovice, přestože tato stavba zasahuje do existující účelové komunikace zpřístupňující pozemky a nemovitosti žalobců a omezuje, respektive v určitých situacích znemožňuje jejich využití k účelu určenému platným územním plánem obce, tj. k zástavbě rodinnými domy.

Závěr žalovaného, že napadené rozhodnutí je správné, mj. protože stavba nezasahuje do komunikace, neboť se nenachází na pozemku parc. č. 313/5, ani pozemku parc. č. 2440/2, nemůže obstát. V průběhu stavebního řízení, ve snaze o legalizaci nepovolené stavby, došlo k situaci, kdy z pozemků, které slouží jako účelová komunikace zajišťující jediný přístup na pozemky žalobců, byly geometrickým plánem odděleny nepovolenou stavbou zasažené části a stavební úřad zcela účelově nově vzniklým pozemkům přiřadil způsob využití „zahrada“. Situace vytvořená dodatečným povolením neoprávněně prováděné stavby ohrožuje a komplikuje využití pozemků k zástavbě, a zejména z hlediska požární bezpečnosti znemožňuje i bezpečný příjezd větších vozidel k nově vybudovanému domu na pozemku parc. č. st. 1678 v k. ú. Luhačovice ve vlastnictví čtvrtého žalobce. Napadeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně jsou žalobci ve svých vlastnických právech a v možnostech

příjezdu na své pozemky za účelem jejich zástavby omezení. Opakovaně vznášeli námitky od roku 2004, vždy nesouhlasili s dodatečným povolením stavby. Jejich námitky byly v posledním projednání odvolání žalovaným odmítnuty jako nedůvodné.

Dodatečným povolením stavby došlo k legalizaci v dřívějších letech umístěné nepovolené stavby oplocení a části chodníku stavebníka, umístěných v té době na pozemcích třetí osoby. Původní oplocení již bylo v mezidobí odstraněno a v rámci dodatečného povolení se fakticky povoluje nová stavba betonové zídky s dřevěným a drátěným plotem u domu č.p. 722.

Podnět k zahájení řízení o odstranění stavby podala první žalobkyně se svým manželem J. P. dne 25. 3. 2004, avšak žalobce J. P. již v červenci roku 2003 písemně upozornil na zahájení výkopových prací pro umístění betonové zídky, kterou ohlásil stavebník v roce 2003 s tím, že se jedná o betonovou zídku na pozemku parc. č. 313/13 v k. ú. Luhačovice. Stavební úřad zahájil řízení o odstranění této stavby a v jeho průběhu, vzhledem k žádosti stavebníka, zahájil řízení o dodatečné povolení stavby (ust. § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., dále jen „stavební zákon“).

Stavební úřad vydal dne 10. 11. 2004 rozhodnutí, kterým dodatečně povolil stavbu označenou jako „betonová zídka s plotem na parcele č. 313/5, 313/13 a 2440/2 v k. ú. Luhačovice“. K odvolání první žalobkyně bylo citované rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 2. 2005, č.j. KUZL 1516/05 ÚP-Ka a věc byla vrácena k novému projednání.

Stavební úřad přerušil rozhodnutím ze dne 30. 3. 2005 řízení o odstranění stavby, vyzval stavebníka k doložení souladu nepovolené stavby s veřejnými zájmy. V daném řízení bylo pokračováno až po 11. 3. 2009, kdy údajně stavebník svou žádost o dodatečné povolení stavby doplnil. Vzhledem k tomu, že doplnění žádosti vykazovalo další nedostatky, byl vyzván k novému doplnění žádosti za účelem přepracování projektové dokumentace, neboť existující dokumentace nebyla v souladu s ČSN 736110 – projektování místních komunikací. Po přepracování posudkové dokumentace byla stavba označena jako „betonová zídka s dřevěným a drátěným plotem u domu č.p. 722 – ulice B.“ na pozemcích parc. č. 313/13, 2440/2 k. ú. Luhačovice. Žalobci, vlastníci sousedních pozemků, vznesli námitky jimiž vyslovili nesouhlas s dodatečným povolením stavby, neboť jejím povolením by došlo k zásahu do práva řádně užívat účelovou komunikaci, která existuje a která se nacházela na celé původní výměře pozemku parc. č. 313/5 a 2440/2 v k. ú. Luhačovice. Namítli dále, že stavebník není majitelem pozemku parc. č. 2440/2 v k. ú. Luhačovice. Požadovali odborné posouzení uživatelských poměrů předmětné komunikace jako jediné přístupové komunikace ke svým pozemkům za situace, kdy by došlo k dodatečnému povolení stavby na oddělených částech původní komunikace. K námitkám nebylo přihlédnuto, stavební úřad vydal dne 25. 6. 2009 rozhodnutí o dodatečném povolení této stavby pod č.j. 2436-80/05/24/Bk. Způsob, jakým se stavební úřad vypořádal s námitkami žalobců, byl zcela nedostatečný. Pouhá skutečnost, že Město Luhačovice prodalo dne 10. 11. 2008 části komunikace zasažené nepovolenou stavbou stavebníkovi, sama o sobě nepostačuje k prokázání souladu stavby s dalšími zájmy v daném území, mj. zájmy ostatních vlastníků pozemků tyto pozemky užívat k účelu určenému platným územním plánem. Město Luhačovice v rozporu se zájmy v dané lokalitě řešilo uvedenou situaci nestandardně, prodalo část komunikace parc. č. 2440/2 stavebníkovi na základě kupní smlouvy ze dne 10. 11. 2008.

Z fotodokumentace pořízené v roce 2007 při průjezdu stavebního stroje na pozemek parc. č. st. 1678, na kterém se dokončuje stavba rodinného domku čtvrtého žalobce, a to za situace, kdy stavba zídky s oplocením není plně realizována, je zřejmé, že po vybudování pevné betonové zídky a oplocení hrozí reálně nebezpečí nárazu do stavby nebo neprojetí vozidla po takto zúžené komunikaci parc. č. 313/5, nehledě na složitost najetí na tuto komunikaci z pozemku parc. č. 2440/2 větším vozidlem. Na základě odvolání žalobců, rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 10. 2009, č.j. KUZL 66350/2009, sp. zn. KUSP 58255/2009 ÚP-Ka bylo napadené rozhodnutí opět zrušeno. Stavební úřad opět vyzval účastníky řízení k případnému podání dalších námitek, což bylo učiněno, obsahově byly v podstatě shodné s námitkami předcházejícími. Přesto stavební úřad rozhodnutím ze dne 18. 3. 2010, č.j. 20915-32/2009/24/Bk stavbu opět dodatečně povolil. Popis stavby neobsahuje výšku zídky, výšku plotu, není zřejmé, která část plotu je dřevěná a která drátěná. Rozhodnutí bylo žalobcům doručeno bez přílohy, kterou měla být schválena dokumentace. S námitkami žalobců se stavební úřad dostatečným způsobem nevypořádal.

Žalobci proto podali další odvolání, poukázali na nezákonnost rozhodnutí, kterým došlo k neoprávněnému zásahu do jejich vlastnických práv, především v zajištění dostatečné obslužnosti jimi vlastněných pozemků. Přesto odvolací orgán napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítnul, v případě žalobce označeného ad b) až ad d) rozhodnutí zamítl z důvodu opožděnosti.

V rámci stavebního řízení došlo k mnoha vadám a pochybnostem, které doposud nebyly odstraněny. Nebylo jednoznačně zjištěno, zda posuzovaná stavba je v souladu s podmínkami popsány v ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a zda je možno ji dodatečně povolit. Právní úprava klade důraz na důkazní povinnosti o souladu nepovolené stavby, s obecně řečeno „veřejným zájmem“, na stavebníkovi. Pokud ve stanovené lhůtě stavebník předloženými doklady neprokáže, že jeho stavba je v souladu s veřejnými zájmy, pak stavební úřad nařídí její odstranění.

V daném případě stavební úřad rozhodl až po šesti letech od podání žádosti o dodatečném povolení stavby (žádost ze dne 7. 7. 2004). Po čtyřech letech faktické nečinnosti stavebního úřadu se část komunikace dotčené nepovolenou stavbou stala vlastnictvím stavebníka a v katastru nemovitosti jsou evidovány jako parc. č. 313/18 a 2440/13 v k. ú. Luhačovice. Uvedené pozemky vznikly v roce 2008 oddělením z původních pozemků parc. č. 313/5 a parc. č. 2440/2 ve vlastnictví Města Luhačovice, na základě přípisu stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2008 se změnil i způsob jejich využití z komunikace na zahrady. Změna vlastnictví a charakter z původní komunikace postačil žalovanému pro argumentaci, že námitky žalobců pokládal za neopodstatněné.

Napadeným rozhodnutím povolená stavba zasahuje v jednom místě více jak 3 m do původní komunikace a v žádném případě nebylo prokázáno, že by tento fakt byl v souladu se zájmy a územním plánem určeným způsobem využití pozemků žalobců. Taktéž nebyl prokázán soulad stavby s potřebami a oprávněnými zájmy majitelů pozemků, ke kterým je jedinou přístupovou cestou právě komunikace v původní podobě, tj. včetně uměle oddělených částí pozemků 313/18 a 2440/13 v k. ú. Luhačovice. Z uvedeného vyplývá, že stavba nemůže být dodatečně povolena, pokud je její umístění v rozporu s veřejným zájmem, zejména územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, technickými požadavky na stavby, apod. Žalobci proto navrhli, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Shrnutí základních bodů vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření dne 10. 12. 2010, ve kterém vyjádřil nesouhlas s uplatněnými žalobními body. Poukázal na to, že vzhledem ke zjištění, že společné odvolání P., R. a H. P. bylo shledáno opožděným z důvodů podrobně popsanych v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a tito žalobci proti výroku č. II žalobní námitku nevznegli, přezkoumal rozhodnutí na základě odvolání řádně podaného první žalobkyní H. P. v zastoupení J. P.

K námitce žalobkyně, kdy nesouhlasí se závěrem žalovaného, že napadené rozhodnutí je správné, přestože dle geometrického plánu pro rozdělení pozemků č. 1449/150/2003 ze dne 18. 8. 2008 je zřejmé, že pro legalizaci nezákonného postupu stavebníka z existující části komunikace oddělili části pozemků nezbytné pro bezpečný a především realizovatelný příjezd k pozemkům žalobců, žalovaný uvedl, že stavební úřad projednal předmětnou stavbu s odborem dopravy Městského úřadu Luhačovice, který neměl ke stavbě připomínky, pouze na základě jeho požadavku byla do podmínek pro dokončení stavby zahrnuta podmínka, že do tělesa účelové komunikace na pozemku parc. č. 313/5 k. ú. Luhačovice nesmí zasahovat žádná pevná překážka. Žalovaný vysvětlil, že uvedená stavba je navržena na pozemcích parc. č. 313/18 a 3440/13 k. ú. Luhačovice, které jsou ve vlastnictví stavebníka.

K namítané délce vedení stavebního řízení o odstranění předmětné stavby žalovaný přisvědčil argumentaci žalobců, že stavební úřad nevedl řízení v souladu s ust. § 49 správního řádu, což také bylo v rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2009, č.j. KUZL 66350/2009, sp. zn. KUSP 58255/2009 ÚP-Ka vytknuto.

K námitkám týkajícím se stavebníkem doplňovaných dokladů, přepracování projektové dokumentace a uplatněných námitek účastníků řízení žalovaný uvedl, že stavební úřad se všemi námitkami v průběhu řízení dostatečně zabýval a v odůvodnění vydaného rozhodnutí náležitě a srozumitelně uvedl způsob jejich vyhodnocení. Pokud se týká tvrzení žalobců, že stavební úřad se dostatečně nezabýval námitkami o nemožnosti realizovat příjezd na pozemky určené k zástavbě rodinným domem a jejich zamítnutí řádně neodůvodnil, argumentoval žalovaný tím, že tato námitka byla řešena, předmětná stavba byla projednána s příslušným dotčeným orgánem, tj. Odborem dopravy Městského úřadu Luhačovice, který připomínky nevznegl, kromě toho, že do tělesa účelové komunikace na pozemku parc. č. 313/5 k. ú. Luhačovice nesmí zasahovat žádná pevná překážka.

Námitka, že při prodeji části pozemku parc. č. 2440/2 k. ú. Luhačovice byla prodána část komunikace stavebníkovi za částku 300,- Kč/m², ač jeden ze žalobců za tento pozemek nabízel 1.300,- Kč/m², se vyjádřil žalovaný tak, že tato námitka se netýká stavebně správního řízení, ale hospodaření s majetkem v samostatné působnosti obce.

Žalovaný připustil, že výrok rozhodnutí stavebního úřadu neobsahuje výšku stavby, avšak tyto rozměry lze zjistit z dokumentace skutečného provedení stavby, se kterou měli účastníci řízení možnost se seznámit. Dále poukázal i na ust. § 4 a § 19 prováděcí vyhlášky č. 132/1998 Sb., dle které není povinností uvádět rozměry stavby.

K části žaloby, v níž žalobci uvádějí, že dodatečně povolená stavba zasahuje v jednom místě více jak 3 m do původní komunikace, žalovaný uvedl, že pro rozdělení pozemků byl dne 18. 8. 2008 vypracován geometrický plán č. 1449-150/2003, který zpracoval Ing. D. V., úředně oprávněný zeměměřičský inženýr a na základě tohoto geometrického plánu došlo k převodu práv k pozemkům tak, že stavebník v novém projednání prokázal výpisem z katastru nemovitostí LV č. 593 pro katastrální území a obec Luhačovice vlastnictví k pozemku parc. č. 313/18 a 2440/13 k. ú. Luhačovice, na nichž je stavba umístěna. Pokud se týká námitky zásahu do práv žalobců, že nemohou používat komunikaci na pozemku parc. č. 313/5 k. ú. Luhačovice jako jedinou přístupovou a příjezdovou cestu k nemovitostem, uvedl, že užívat komunikaci na uvedeném pozemku nebylo žalobcům nikdy zamezeno.

Tvrzení uvedené v žalobě, že dodatečné povolení stavby je v rozporu s platným územním plánem Města Luhačovice, nemá žádnou oporu v územně plánovací dokumentaci a není pravdivé. Předmětná stavba je umístěna v zastavěném území obce Luhačovice v plochách pro zástavbu rodinnými domy a oplocení je běžnou stavbou realizovanou kolem rodinných domů k ochraně majetku a zamezení vstupu cizích osob.

K poslední části žaloby, v níž žalobci zpochybňují vlastnické vztahy k pozemkům, na kterých je stavba oplocení umístěna a nesouhlasí s názorem odvolacího orgánu, že předmětná stavba je v souladu s veřejným zájmem, žalovaný poukázal na to, že stavebník předložil jak projektovou dokumentaci zpracovanou oprávněnou osobou, tak veškeré jim vyžádané doklady a podklady v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Závěrem žalovaný zaujal stanovisko, že v postupu stavebního úřadu ani při vydání rozhodnutí nebyly zjištěny pochybení zdůvodňující změnu nebo zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podané odvolání první žalobkyně proto zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, současně zamítl jako opožděné společné odvolání žalobců označených ad b) - ad d) a napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 7. 2010 potvrdil.

IV.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení:

Osoba zúčastněná na řízení, F. D., podal k žalobě stručné vyjádření dne 22. 10. 2010. Uvedl, že předmětné oplocení se na stejném místě nachází již od roku 1962, byť v té době bylo provedeno jeho otcem F. D., částečně na cizím pozemku. Rodiče na něho převedli rodinný dům včetně pozemků, měl zájem na místo původního drátěného plotu zbudovat oplocení nové, včetně betonového základu a betonové podezdívky. Stavební činnost řádně ohlásil stavebnímu úřadu, nejednalo se a nejedná o stavbu novou. Šlo o výměnu oplocení za částečné oplocení dřevěné a částečné oplocení drátěným pletivem. S Městem Luhačovice dořešil i majetkoprávní uspořádání k pozemku, když toto oplocení je nyní situováno na pozemku v jeho vlastnictví. Žádal proto, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno a žaloba žalobců zamítnuta.

V.

Podstatný obsah správních spisů:

Ve spise se nachází oznámení, urgencye a připomínky J. a H. P. ze dne 25. 3. 2004, týkající se vybudování mohutné betonové opěrné zdi s vybočením mimo vytyčenou hranici stavebníkem F. D. Dne 30. 3. 2003 ohlásil stavebník stavebnímu úřadu stavební úpravy, a to „zhotovení zídky pod stávající plot a vybudování zastřešeného posezení s rožništěm“ na parc. č. 313/13 k. ú. Luhačovice. Dne 7. 7. 2004 podal žádost o dodatečné povolení stavby „betonová zídka s plotem“ na parc. č. 313/5, část parcely č. 313/13 v k. ú. Luhačovice. Dne 10. 11. 2004 vydal stavební úřad rozhodnutí pod č.j. SÚ 6971-286/04/Bk, kterým dodatečně povolil stavebníkovi stavbu „betonová zídka s plotem na pozemku parc. č. 313/5, 313/13, 2440/2 v k. ú. Luhačovice. Proti rozhodnutí podali společně odvolání J. a H. P. společně s P., R. a H. P. Žalovaný vydal dne 25. 2. 2005 rozhodnutí pod č.j. KUZL 1516/05 ÚP-Ka, jímž zrušil rozhodnutí stavebního úřadu a věc vrátil tomuto orgánu k novému projednání. Stavební úřad pokračoval v zahájeném řízení o odstranění stavby a dne 25. 6. 2009 vydal pod č.j. 2436-80/05/24/Bk rozhodnutí č. 2/2002, kterým dodatečně povolil stavebníkovi stavbu „betonová zídka s dřevěným a drátěným plotem u domu č.p. 722 – ulice B.“, na pozemku parc. č. 313/18, 2440/13 v k. ú. Luhačovice. Proti rozhodnutí podal odvolání J. P., zastupující na základě plné moci H. P. a společné odvolání podali P., R. a H. P. Po provedeném odvolacím řízení vydal žalovaný dne 19. 10. 2009 pod č.j. KUZL 66350/2009, sp. zn. KUSP 58255/2009 ÚP-Ka, rozhodnutí, kterým napadené rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil tomuto orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Na základě výzvy adresované stavebníkovi aby, pokud má zájem o dodatečné povolení předmětné stavby, doplnil ve stanovené lhůtě žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 7. 7. 2004 o údaje a podklady uvedené ve výzvě. Současně řízení o odstranění stavby bylo přerušeno. Dne 16. 11. 2009 podal stavebník doplnění žádosti o dodatečné povolení stavby „betonová zídka s dřevěným a drátěným plotem u domu č.p. 722 – ulice B., Luhačovice“ na pozemcích parc. č. 313/18, 2440/13 v k. ú. Luhačovice. Stavební úřad oznámil dne 25. 11. 2009 účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy pokračování v řízení o odstranění předmětné stavby, zároveň sdělil, že upouští od ústního jednání a místního šetření s tím, že poměry na stavbě jsou dobře známy. Dále stanovil lhůtu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a uplatnění případných námitek. Dne 14. 12. 2009 byly stavebnímu úřadu doručeny námítky J. P. zastupující H. P. a námítky P., R. a H. P. Poté vydal stavební úřad dne 18. 3. 2010 pod č.j. 20915-32/2009/24/Bk rozhodnutí, kterým podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona dodatečně povolil stavebníkovi stavbu „betonová zídka s dřevěným a drátěným plotem u domu č. p. 722 – ulice B.“ na pozemku parc. č. 313/18, 2440/13 k. ú. Luhačovice. Proti rozhodnutí podali odvolání žalobce označený ad b/ až ad d/. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 7. 2010, č.j. KUZL 50104/2010, sp. zn. KUSP 37393/2010 ÚP-Ka, bylo odvolání žalobkyně označené ad a/ zamítnuto a napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 3. 2010 potvrzeno, společné odvolání žalobců označených ad b) až ad d) bylo pro opožděnost zamítnuto.

VI.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná ve vztahu k první žalobkyni (§ 65, § 68 a a § 70 s.ř.s.).

K žalobním námítkám žalobců ad b/ až ad d/ nemohl soud přihlídnout, neboť odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 3. 2010 podali opožděně, jak je podrobně vysvětleno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tito žalobci však proti výroku rozhodnutí žalovaného označeném č. II ani námítky neuplatnili. Soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí pouze na základě odvolání řádně a včas podaného první žalobkyní.

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání rozhodnutí, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Vzhledem k tomu, že správní řízení o odstranění stavby bylo zahájeno za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, byla věc projednána v souladu s ust. § 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2007, podle zákona č. 50/1976 Sb. a dále vzhledem k tomu, že správní řízení nebylo pravomocně ukončeno před účinností zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, postupoval žalovaný v souladu s ust. § 179 odst. 1 citovaného zákona podle dosavadní právní úpravy, tj. podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými, technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Nejvyšší správní soud judikoval (rozsudek ze dne 1. 12. 2011, č.j. 4 As 28/2011-58, www.nssoud.cz), že „řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, stavební úřad zahájí z úřední povinnosti, tedy jakmile se dozví o existenci zákonem předvídané podmínky, kterou je existence nepovolené stavby (návrh na rozhodnutí o odstranění nepovolené stavby podané vlastníkem dotčeného pozemku představuje přípustný zdroj informace veřejnoprávního subjektu). Výsledkem takového řízení je buď nařízení odstranění stavby nebo její dodatečné povolení v případě, že stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem a ve stanovené lhůtě podá žádost o dodatečné povolení stavby spolu s doklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.“ Takto argumentuje Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 8. 11. 2006, č.j. 6 As 67/2006-79, v němž uvádí: „veřejné právo stavební zcela jednoznačně stanoví jako primární povinnost správního úřadu v případě, že zjistí existenci stavby či zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení, takovou stavbu odstraní. Není přitom rozhodné, zda je stavba svou povahou bezpečná, vhodná, je dlouhodobě užívána, apod. Jedinou možností, jak se odstranění stavby jako opatření na úseku veřejného práva stavebního vyhnout, je splnění zákonem předvídaných podmínek.“ Tedy těch, které směřují k dodatečnému povolení stavby.

K citovanému výkladu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona soud připomíná i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č.j. 10 Ca 220/2004-26, č. 804/2006 Sb. NSS, že „institut správního užívání při aplikaci tohoto ustanovení pak nemá místa, naopak zákon výslovně stanoví, že stavba nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním, musí být odstraněny (stavební úřad „nařídí“ odstranění). Stavební úřad tak neučiní jen při splnění všech shora citovaných podmínek. Splnění podmínek musí být v řízení dostatečně zjištěno – prokázáno stavebníkem.“

V této souvislosti Ústavní soud ČR zastává názor, že „povinnost odstranit „černou“ stavbu, která by ani před její realizací nebyla povolena, je logickým a nevyhnutelným následkem stavební nekázně, nerespektování zákonné ochrany přírody a životního prostředí a konečně vlastnického práva druhých. V tomto smyslu šlo o zásah přiměřený sledovaným cílům, neboť jiným opatřením by jich nemohlo být dosaženo. Stanovení povinnosti odstranit „černou“ a „neoprávněnou“ stavbu není sankcí, která by se alternativně nabízela vedle pokuty za přestupek proti stavebnímu řádu, nýbrž opatřením, jehož cílem je navrácení území v původní stav. Rozhodnutí o odstranění stavby je následkem, který bez dalšího stíhá vlastníka stavby, který v řízení neprokáže podmínky pro její dodatečné povolení. Tento následek zcela jednoznačně vyplývá ze stavebního zákona i z logiky věci, takže stěžovatel si jej mohl a měl být dobře vědom (nález ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. II ÚS 482/02, www.nssoud.cz).“

Nejvyšší správní soud v neposlední řadě připomíná, že „nelze připustit výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, resp. její změny, jaká jsou kladena na řádná stavební povolení. Má-li totiž norma určité požadavky na řádné rozhodnutí v situaci, kdy žadatel o stavební povolení postupoval podle zákona, tím spíše jej musí mít na rozhodnutí svou povahou mimořádné, kdy žadatel od počátku zákon nerespektoval“ (rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2007, č.j. 1 As 46/2006-75, www.nssoud.cz).

Mezi účastníky řízení není sporné a z obsahu správního spisu vyplývá, že v dané věci zahájil stavebník předmětnou stavbu bez stavebního povolení. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu a sice rozsudku ze dne 8. 2. 2007, č.j. 1 As 46/2006-75, www.nssoud.cz, „dodatečné stavební povolení může být vydáno jen při splnění podmínek daných stavebním zákonem a příslušným prováděcím předpisem, tj. pouze v případě, že stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby, resp. o dodatečné povolení změny stavby a předloží k ní podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Rozhodnutí, kterým se dodatečně stavba nebo její změna povoluje, musí mít obsahově stejné náležitosti jako stavební povolení. Nelze připustit výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, resp. její změny než jaká jsou kladena na řádná stavební povolení. Má-li totiž norma určité požadavky na řádné rozhodnutí v situaci, kdy žadatel o stavební povolení postupoval podle zákona, tím spíše je musí mít na rozhodnutí svou povahou mimořádné, kdy žadatel od počátku zákon nerespektoval (argumentum a minori ad maius).“

Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jádrem problému spočívá v tom, že žalobkyně nesouhlasila s vybudováním citované stavby a byla-li dodatečně stavba povolena, došlo tak k zásahu do jejích vlastnických práv v rozsahu a způsobem jak blíže uvedeno v žalobních námítkách. Soud zjistil, že stavební úřad se v průběhu řízení dopustil řady pochybení, která byla důvodem pro opakované zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem byla nepřezkoumatelnost a zmatečnost vedeného řízení a posléze i vydání rozhodnutí. Z žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 7. 7. 2004 je zřejmé, že stavebník požádal o dodatečné povolení stavby „betonová zídka s plotem“ na pozemcích parc. č. 313/5, část 313/13 a dne 6. 4. 2005 byl do žádosti doplněn pozemek parc. č. 2440/2, vše v k. ú. Luhačovice, přičemž na pozemcích parc. č. 313/5 a 2440/2 k. ú. Luhačovice nebyla předmětná stavba dle projektové dokumentace navržena a stavební úřad ji ani na těchto pozemcích dle žádosti stavebníka nepovolil. Navíc oba pozemky byly ve vlastnictví Města Luhačovice (pozemek parc. č. 313/5 – účelová komunikace, pozemek parc. č. 2440/2 – místní komunikace). I přesto stavební úřad rozhodnutím ze dne 10. 11. 2004, č.j. SÚ 6971-286/04/Bk, dodatečně povolil stavbu „betonová zídka s plotem“ na pozemku parc. č. 313/5, 313/13, 2440/2 v k. ú. Luhačovice aniž by byl blíže vymezen předmět řízení a vlastnické právo k uvedeným

pozemkům. Ze správního spisu dále vyplývá, že stavebník za účelem realizace oplocení uzavřel až dne 10. 11. 2008 kupní smlouvu s Městem Luhačovice, kterou nabyl nově vzniklý pozemek parc. č. 313/18 o výměře 20 m², který vznikl sloučením části „a“ o výměře 12 m², která se oddělila z pozemku parc. č. 2440/2 a části „b“ o výměře 8 m², která se oddělila z pozemku parc. č. 313/5 na základě geometrického plánu č. 1449-150/2003 ze dne 8. 10. 2008 firmy GEA geodetické služby, Uherský Brod. Dne 10. 11. 2008 byla uzavřena mezi stavebníkem a Městem Luhačovice směnná smlouva a smlouva o zrušení věcného břemene, kterou nabyl nově vzniklý pozemek 2440/13 – ostatní plocha o výměře 14 m². Naproti tomu směnou odevzdal stavebník do vlastnictví Města Luhačovice pozemek parc. č. 313/17 – ostatní plocha o výměře 14 m². Následně poté stavební úřad vydal rozhodnutí dne 25. 6. 2009, kterým dodatečně povolil stavbu „betonová zídka s dřevěným a drátěným plotem u domu č.p. 722 – ul. B.“ na pozemku parc. č. 313/18, 2440/13 v k. ú. Luhačovice. Z průběhu i postupu stavebního úřadu vedeného řízení o odstranění předmětné stavby je zřejmé porušení ust. § 49 správního řádu (lhůta pro rozhodnutí), což také žalovaným bylo vytknuto v rozhodnutí ze dne 19. 10. 2009, č.j. KUZL 66350/2009, sp. zn. KUSP 58255/2009 ÚP-Ka, kterým rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 6. 2009 bylo zrušeno, mj. i z toho důvodu, že stavební úřad se srozumitelným způsobem nevypořádal s předmětem řízení, který byl vydanými rozhodnutími o dodatečné povolení stavby nepřesně a neurčitě determinován, předložená projektová dokumentace z února roku 2009 zpracovaná Ing. A. S., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, byla nazvaná „betonová zídka s dřevěným a plátěným plotem u domu č.p. 722 – ul. B., Luhačovice“, ačkoliv stavebník o takovou stavbu nepožádal, tudíž neupravil předloženou žádost dle výzvy stavebního úřadu a ani stavební úřad se s tímto nedostatkem řádně nevypořádal. Rovněž byla zjištěna i nepřesnost a nejasnost uváděných parcelních čísel pozemků, na nichž má být předmětná stavba realizována. V žádosti stavebník uvedl pozemky parc. č. 313/5, 313/13 v k. ú. Luhačovice, dodatečně pak parc. č. 2440/2 v k. ú. Luhačovice, následně ve výzvě ze dne 22. 4. 2009 uvedl pozemky parc. č. 313/13 a 2440/2 k. ú. Luhačovice, v oznámení o zahájení řízení dne 16. 3. 2009 pozemky parc. č. 313/18, 2440/13 k. ú. Zlín, v oznámení o zahájení řízení ze dne 18. 5. 2009 pozemky parc. č. 313/13, 2440/2 k. ú. Luhačovice a následně rozhodnutím ze dne 25. 6. 2009 stavební úřad dodatečně povolil stavbu na pozemcích parc. č. 313/18 a 2440/13 k. ú. Luhačovice. Ačkoliv z předložené projektové dokumentace je předmětná stavba navržena na pozemcích parc. č. 313/18 a 2440/13 k. ú. Luhačovice, stavebník poté, co nabyl uvedené nově vzniklé pozemky do svého vlastnictví, toto v žádosti neupravil, stavební úřad pak ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně nevysvětlil změnu v parcelních číslech pozemků, na nichž předmětnou stavbu dodatečně povolil. Rozpornost byla zjištěna i v uvedení termínu dokončení stavby (v žádosti o dodatečné povolení ze dne 7. 7. 2004 uveden termín ke dni 30. 9. 2005, v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 6. 2009 stanoven termín do dne 31. 10. 2009). Rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 19. 10. 2009 bylo zjištěno, že odvolání žalobkyně H. P. zastoupené J. P. bylo podáno včas, v případě odvolání, které bylo učiněno společným podáním žalobců P., R. a H. P., se jednalo o odvolání opožděné. Žalovaný v případě opožděného odvolání postupoval dle ust. § 60 správního řádu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 6. 2009 vykazovalo uvedené nedostatky, které nebylo možno odstranit v průběhu odvolacího řízení, rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 10. 2009 bylo citované rozhodnutí zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému řízení z důvodu řádného zjištění skutečného stavu věci, k výzvě stavebníka za účelem úpravy žádosti o vydání dodatečného povolení stavby v souladu se skutečným stavem, dále k povinnosti oznámit zahájení řízení všem známým účastníkům řízení, případně dotčeným orgánům státní správy, dát jim možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a uplatnit své námítky či připomínky a na základě výsledků řízení znovu ve věci rozhodnout.

Stavební úřad dne 3. 11. 2009 vyzval stavebníka k doplnění žádosti a pokračování řízení přerušil. Stavebník žádost o dodatečné povolení stavby doplnil dne 16. 11. 2009. Následně oznámil stavební úřad dne 25. 11. 2009 zahájení pokračování v řízení o dodatečném povolení stavby, upustil od ústního jednání a místního šetření, protože mu byly dobře známy poměry na stavbě a stanovil, že ve lhůtě do 12 dnů od doručení tohoto oznámení mohou účastníci řízení uplatnit své námitky a připomínky a dotčené orgány státní správy svá stanoviska. První žalobkyně podala námitky dne 14. 12. 2009, žalobci ad b) až ad d) dne 23. 12. 2009. Stavební úřad v provedeném řízení přezkoumal předloženou žádost, dospěl k závěru, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, vyhovuje požadavkům stanoveným vyhláškou OTP a je v souladu se zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Následně poté rozhodnutím ze dne 18. 3. 2010, č.j. 20915-32/2009/24/Bk dodatečně povolil stavbu „betonová zídka s dřevěným a drátěným plotem u domu čp. 722 – ul. B.“ na pozemku parc. č. 313/18, 2440/13 v k. ú. Luhačovice. Stavba obsahuje: betonová zídka nad terénem z vymývaných tvárníc plotových vel. 400/200/200 mm (obrázek 8 až 10 v barvě okrové) na betonovém základovém pásu, dřevěný plot z hoblovaných desek dl. 25 mm, š. 100 mm, dl. 1150 mm, uchycen do ocelových sloupků, nátěr lazurovaný barvou odstín pinie, mezery mezi deskami 40 mm – délka plotu 13,90 m, drátěný plot z pozinkovaných drátů průměr 5 mm – typ EURO-M s polyesterovým nástřikem v barvě odstínu pinie, okap 50/200 mm – délka plotu 3,50 m s tím, že stavba bude dokončena nejpozději do dne 30. 10. 2010. Proti rozhodnutí podali odvolání první žalobkyně zastoupena J. P., žalobci ad b) až ad d). Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 7. 2010, č.j. KUZL 50104/2010, sp. zn. KUSP 37393/2010 ÚP-Ka, bylo odvolání první žalobkyně zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno, společné odvolání druhého a čtvrtého žalobce bylo pro opožděnost zamítnuto.

Jak je výše uvedeno, k námitkám žalobců ad b) až d) nemohl soud přihlídnout, neboť nebrojily proti výroku žalovaného, jímž bylo jejich odvolání pro opožděnost zamítnuto, ale směřovaly do věcného projednání věci. Krajský soud v Brně přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu žalobních námitek žalobkyně označené ad a) a dospěl k závěru, že se odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí s jejími argumenty dostatečně a přesvědčivým způsobem věcně, konkrétně a srozumitelně nevypořádal, žaloba proto byla shledána důvodnou. V souladu s obsahem žaloby soud poukazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2005, č.j. 6 A 113/2002-51, www.nssoud.cz, dle kterého „rozhodnutí odvolacího orgánu musí být opatřeno rozhodovacími důvody, aby soud mohl přezkoumat skutkové i právní premisy, na nichž bylo rozhodnutí založeno. Pokud však rozhodnutí nevyčerpává obsah obrany, tedy nevypořádá-li se vyčerpávajícím způsobem s námitkami žalobce uvedenými v opravném prostředku, pak tento požadavek nesplňuje. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Ze základních zásad, ovládajících správní řízení plyne povinnost odvolacího orgánu, aby své rozhodnutí odůvodnil jasným a určitým způsobem do té míry, že z něho musí být patrné, z jakých podkladů vycházel, které podklady byly použity pro jeho rozhodnutí, které nikoliv a proč. Je vadou žalobou napadeného rozhodnutí, pokud se v něm rozhodující orgán nevypořádal se všemi žalobcem namítanými skutečnostmi.“ V daném případě žalobkyně v odvolacích námitkách argumentovala tím, že stavba nemůže být v souladu s veřejným zájmem, realizace betonové zídky z důvodu zpevnění a zamezení ujetí zeminy je neopodstatněná, neboť zemina je v místě stavby stabilní. Dále namítla, že dodatečným povolením stavby dochází k zásahu do jejich práv na řádné užívání komunikace na pozemku parc. č. 313/5 k. ú. Luhačovice, která je jedinou přístupovou a příjezdovou cestou k nemovitostem, které vlastní její rodina. Kvůli této stavbě musel být změněn profil komunikace, stavba způsobuje omezení a komplikace při jízdě osobních, nákladních

a speciálních vozidel a strojů, představuje zvýšené riziko vzniku škody na majetku a zdraví a způsobuje její rodině z důvodů uvedených dopravních omezení náklady.

Míra, jakou je dotčen zájem žalobkyně na výkon jejího vlastnického práva, zřetelně koliduje s pojetím ochrany vlastnického práva podle č. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Soud v tomto směru nepřehlédl zásadní argumenty, obsažené zejména v judikatuře Ústavního soudu k problematice ochrany vlastnictví. Tak např. v rozhodnutí sp. zn. II ÚS 482/02 ze dne 8. 4. 2004, konstatuje Ústavní soud na jedné straně právo každého vlastnit majetek a na straně druhé právo na ochranu tohoto vlastnického práva. S odkazem na Listinu zároveň pak připouští i možnost omezení takového práva z důvodu ochrany práv druhých a ochrany obecných zájmů (čl. 11 odst. 3 Listiny). Ústavní soud zároveň připomíná povinnost šetřit podstatu a smysl vlastnického práva (čl. 4 odst. 4 Listiny) s imperativem zákazu případného omezení vlastnického práva ve větší než přiměřené míře.

Významnou otázkou celého řízení o dodatečném povolení změny stavby je zkoumání veřejného zájmu, musí se tak stát především z hledisek, jež jsou v ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona demonstrativně vypočtena. Obsah pojmu veřejný zájem je ve stavebním právu při dodatečném povolování staveb a jejich změn naplněn zejména prostřednictvím požadavku plynoucích z územně plánovací dokumentace, cílů a záměrů územního plánování, obecných technických požadavků na stavby a rovněž zájmů chráněných zvláštními předpisy. Hodnocením takto vyjmenovaných požadavků je sledováno naplnění veřejného zájmu, a to zejména zájmu na bezpečnosti dodatečně povolované stavby, její řádné funkčnosti, ochraně zdraví jejich uživatelů, jakož i jiných osob, ochraně životních prostředí, apod. Z dikce ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona však vyplývá také možnost posouzení existence veřejného zájmu z jiných hledisek než těch, která jsou v něm demonstrativně uvedena. Stavební úřad jako správní orgán rozhodující o žádosti o dodatečné povolení by tak měl přihlídnout i k dalším okolnostem případu a posoudit, zda tyto okolnosti existenci veřejného zájmu svědčí či ji spíše vylučují.

Z následného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, vydaného podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, pak musí být zcela seznatelné, že stavebník splnil požadavky stavebního zákona, a proto bylo možno stavbu či její změnu dodatečně povolit. Rozhodnutí musí obsahovat relevantní zjištění, úvahy a zdůvodnění, proč je stavba či její změna v souladu s veřejným zájmem (včetně vyloučení možnosti zasahování do jiných práv) a právními předpisy (stavebním zákonem a vyhláškou o obecných, technických požadavcích na výstavbu), přičemž jeho závěry musí mít oporu v provedeném dokazování, zejména ve zjištěném skutečném stavu věci.

Je nutno zdůraznit, že správní orgány jsou povinny se touto skutečností zabývat, neboť v praxi mohou, s ohledem na stupeň rozestavenosti dodatečně povolované stavby, nastat různé případy (viz rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2007, č.j. 9 As 50/2007-76, www.nssoud.cz).

Dle názoru Krajského soudu v Brně neměl jak stavební úřad, tak i žalovaný, skutkový stav pro vydání svých rozhodnutí dostatečně zjištěný, a to především z hlediska toho, zda stavba je v souladu s veřejným zájmem. Veřejný zájem je pojmem, který není právními řády výslovně obsahově vymezen, nicméně se vyskytuje v celé řadě právních předpisů. Jde o tzv. neurčitý právní pojem. Prosazování veřejného zájmu a jeho ochrana patří mezi základní cíle veřejné správy. Veřejný zájem lze vnímat jako zájem, který ospravedlňuje státní regulaci, tzn. i zájem, na jehož základě lze zasáhnout do osobní sféry každého jednotlivce. Činnost subjektů veřejné správy by tedy měla vést k uspokojování veřejného zájmu, což je rovněž i kritériem

zákonnosti veřejné moci. Proto veřejný zájem by měl být vždy řádně odůvodněn, a to i ve vztahu k jiným zájmům, před kterými byl upřednostněn a jež v té které (konkrétní) situaci významově převyšuje.

Optikou těchto názorů nahlížel soud i na posuzovanou věc a dospěl k závěru, že správní orgán se důsledně nezabýval všemi námitkami uvedenými žalobkyní v odvolání (nezabýval se prokázáním souladu stavby s potřebami a oprávněnými zájmy žalobkyně, tj. účastnice stavebního řízení, dostatečně nezkoumal a náležitě nezdůvodnil, proč je stavba či její změna v souladu s veřejným zájmem).

VII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení:

Krajský soud v Brně uzavírá, že napadené rozhodnutí je ze shora uvedených důvodů nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto dle ust. § 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 1 a odst. 4 s.ř.s. toto rozhodnutí zrušil bez jednání pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Pokud se týká žaloby podané žalobci označenými ad b), ad c) a ad d), žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná, neboť odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 3. 2010, č.j. 20915/32/2009/24/Bk bylo podáno opožděně. Žalobci rovněž ani v žalobě proti tomuto výroku námitky nepodali.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ad a) byla ve věci úspěšná, soud jí přiznal právo na náhradu nákladů řízení sestávající se z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, z odměny za 3 úkony (převzetí a příprava zastoupení, žalobní návrh, písemné podání ze dne 27. 12. 2010), právní služby po 2.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a náhrady za 3 režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), Protože ustanovená advokátka je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 1 zák.č. 235/2004 Sb. činí 1440,-Kč. Lhůtu pro uhrazení nákladů řízení v celkové částce 8640,- Kč stanovil soud na 30 dnů od právní moci rozsudku, neboť takovou lhůtu považoval za adekvátní dané věci, kdy finanční prostředky budou vypláceny v souladu se zákonem o finanční kontrole. Žalobci ad b) až ad d) ve věci úspěch neměli, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení ve vztahu k žalobcům ad b) až ad d) právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 5 věta první s.ř.s., dle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, které jí soud uložil.

Z důvodů, že soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, nelze jim přiznat právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jim žádné náklady nevznikly. Soud neshledal ani důvody zvláštního zřetele hodné, pro které lze výjimečně rozhodnout, že se osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu dalších nákladů přiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. listopadu 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová